

Donem gràcies a l'Estat(ut)II

A l'[article](#) signat conjuntament per l'injubitable Felipe González i la pretendent Carme Chacón que comentàvem l'altre dia –on tots dos començaven presentant Catalunya com un dels “*subjectes polítics*” no estatals amb “*major autogovern*” d'Europa– aquest parell d'insignes pròcers seguien il·luminant-nos amb la seva messiànica visió sobre els efectes que la sentència del Tribunal Constitucional espanyol havia causat a l'Estatut que consideràvem tan maltractat.

Dic “consideràvem” perquè, provincians, incultes i àgrafs com som els catalans –els no hem tingut, per suposat, el privilegi d'emigrar a l'inequívoc Madrid, la Gran Metròpoli Universal i Far d'Alexandria de la cultura i la ciència moderna!– abans del seu article crèiem, erròniament, que hi havíem perdut bous i esquelles. Pensàvem, il·lusos de nosaltres, que ens l'havien torpedinat, primer, amb la generosa retallada de l'incombustible Alfonso Guerra (tocat...); i abatut després amb càrregues de profunditat d'efectes endarrerits, amb les rebaixes avançades al juny de l'il·lustre i tan comprensiu Alt Tribunal espanyol (i enfonsat!).

Una visió que no podia ésser més curta de mida ni esbiaixada, treta de mare i exagerada tan sols per l'interès que tenim quatre “sobiranistes” mal comptats de magnificar “qualsevol fricció com a ofenses a Catalunya” i d'expressar injustificadament un “plany independentista (...) que exagera i amplifica els greuges i, quan no existeixen, els inventa”.

En el cas de la sentència, negats en general com som els catalans i catalanes per a l'anàlisi serena i ajustada a la “realitat”, i sense que els dos eminents i infal·libles estadistes espanyols ens ho indiquin clarament, no acabem d'entendre si el que hem fet és exagerar una “fricció” o bé “inventar-nos-la”...

En el primer supòsit, el més favorable a nosaltres, ja que ens reconeix un deix, per més residual que sigui, d'intel·ligència, hauríem convertit una “fricció” de no res en un “greuge”. O el que és el mateix, amb la nostra mala fe sobiranista habitual, hauríem convertit en un greuge un “desacord” o “una topada lleugera” (que és com defineix el diccionari el terme fricció) entre la voluntat majoritària dels ciutadans de Catalunya i l'insigne i comprensiu tribunal espanyol. Hauríem convertit un fet insignificant –retallar els engranatges essencials d'un Estatut aprovat pel 90 % dels membres del Parlament– en un gran greuge. Hauríem convertit l'anècdota en categoria!

En el segon supòsit, que ens és –per dir-ho de manera elegant– menys favorable, ja que equipara la nostra capacitat cerebral d'anàlisi amb la de les amebes o altres organismes unicel·lulars, ens hauríem limitat a “inventar” una “fricció” o “topada lleugera” entre els desitjos majoritaris dels catalans i catalanes i la més alta justícia espanyola.

La qual cosa significaria, en la menys greu de les interpretacions que permeten les seves paraules, que ens havíem “inventat” una “fricció” o “topada lleugera” que mai no va existir. I, en la més greu, que hauríem estat tan simples i ximpls com per creure'ns la mentida que ens havien dit els nostres representants polítics, que (si fem cas de nou de la definició que recull el diccionari) ens havien “presentat com a veritable o real una cosa que no ho era”: que el Congrés i Tribunal Constitucional espanyols ens havien retallat l'Estatut!

O potser els polítics catalans encara van gosar anar més lluny i van atrevir-se a “inventar-se” la mateixa existència d'un Estatut que mai no ha estat ni “veritable ni real”?

diumenge, 8 d'agost del mxx

© Cesc Serrahima 2010

www.racodelaparaula.com

Informació sobre els drets

